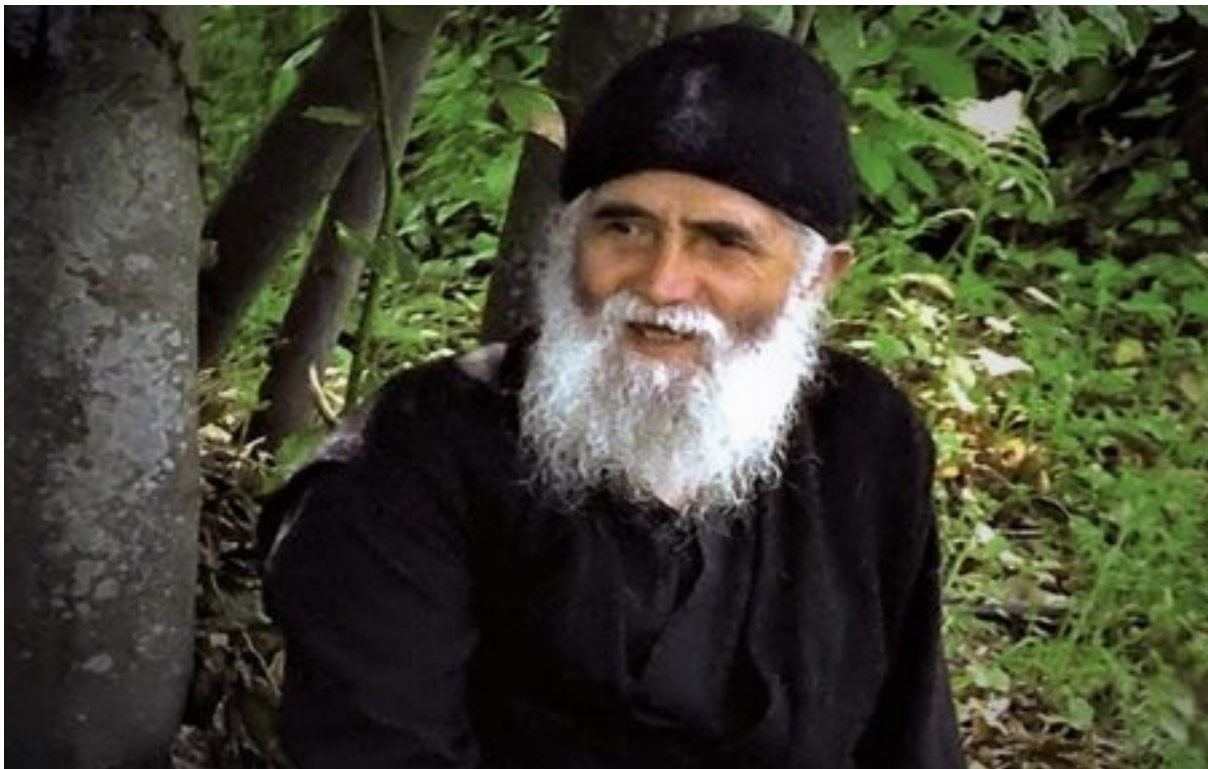
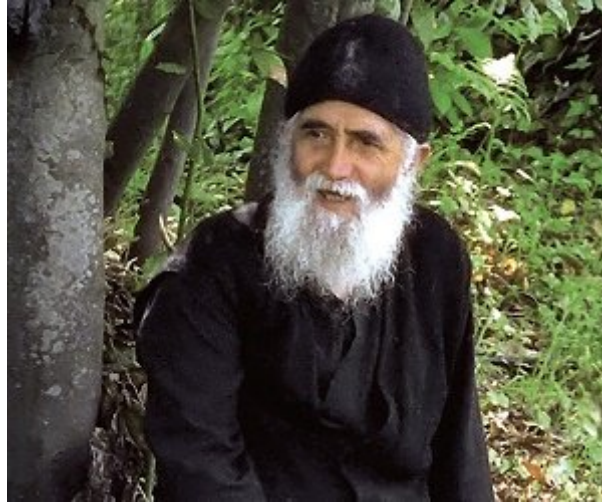

23 Δεκεμβρίου 2020

Όσιος Παΐσιος: Τράβηξε το ασήκωτο έλκηθρο στην ανηφόρα σαν να ήταν χάρτινο!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Όσιος Παΐσιος (1924-1994).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Μαρτυρία Δ.Κ*. Χανιά:

Μια μέρα, μόλις πήγα το πρωί, μου είπε γελαστά: «Σήμερα, Δημητράκη μου, έχουμε εργασία». «Τι εργασία, Γέροντα»; Ρώτησα. «Δύσκολη», μου απάντησε. «Ό,τι και να

‘ναι,

Γέροντα, θα το κάνουμε», του απάντησα με όρεξη.

«Λοιπόν, θα πάρουμε το έλκηθρο και θα κατέβουμε στην πλαγιά να φορτώσουμε πέτρες, για να φτιάξουμε μπεντενάκι για τους επισκέπτες μας». «Να ‘ναι ευλογημένο», είπα και άρχισα να σέρνω το ξύλινο έλκηθρο στην κατηφόρα.

Καμιά εικοσαριά μέτρα πιο κάτω είχε σχιστόλιθους, τους οποίους φορτώναμε στο έλκηθρο. Κάποια στιγμή, ο Γέροντας είπε: «Μη βάζεις άλλες πέτρες, παιδί μου, γιατί, από το βάρος, δε θα ανεβαίνει το έλκηθρο επάνω». Σταμάτησα, λοιπόν, να φορτώνω.

Έβαλα το χοντρό σκοινί στην πλάτη κι άρχισα να τραβάω. Όμως, πού να κουνηθεί το έλκηθρο! Προσπάθησα ξανά, έβαλα όλες μου τις δυνάμεις, αλλά τίποτα· μου φαινόταν σαν να τραβούσα ελέφαντα.

Είπα τότε στο Γέροντα να αφαιρέσω μερικές πέτρες για να ελαφρύνει. «Όχι, παιδί μου», απάντησε, «θα το τραβήξουμε μαζί. Ωστόσο, εγώ δεν ήθελα να δυσκολευτεί ο Γέροντας, λόγοι της κατάστασης της υγείας του, και διαφωνούσα.

Έπιασε, τότε, ο Γέροντας το σκοινί και άρχισε να τραβάει το έλκηθρο στην ανηφόρα, σαν να ήταν χάρτινο.

Το ανέβασε τόσο γρήγορά, που δεν μπορούσα να τον προλάβω περπατώντας!

«Πώς το έκανες αυτό, Γέροντα»; τον ρώτησα. «Είμαι γυμνασμένος», είπε, «και ο Θεός πάντα βοηθάει».

Ήταν προφανές ότι ο Θεός ενεργούσε μέσα απ’ αυτόν τον άγιο άνθρωπο, εκμηδενίζοντας και καταλύοντας τους φυσικούς νόμους.

Αφού τελειώσαμε την εργασία μας, αργά το μεσημέρι, ο Γέροντας είπε: «Τώρα θα πρέπει να ξεκουραστούμε και να φάμε». Η αλήθεια είναι ότι το ήθελα πολύ αυτό, και μάλιστα θα ήταν η πρώτη φορά που ο Γέροντας θα μου έκανε το τραπέζι.

Κάτσαμε λίγο στο «μπεντενάκι» που μόλις φτιάξαμε, και μετά μπήκαμε μέσα στο εκκλησάκι του Κελλιού.

Τότε ο Γέροντας είπε: «Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος». «Αμήν!» είπα, και μου έδωσε να φάω ένα ξερό κομματάκι αντίδωρο και να πιω λίγο αγιασμό· το ίδιο έκανε κι αυτός. «Άντε, και εις αύριο με υγεία»! μου είπε.

Κατάλαβα ότι αυτό ήταν το γεύμα!

Τα συναισθήματά μου ήταν ανάμεικτα. Από τη μία, ένιωθα την ανικανοποίητη φυσική πείνα, και απ' την άλλη, τη χαρά ότι συμμετείχα στο γεύμα ενός ασκητή.

Κι όμως... Ο κορεσμός που επέφερε ο αγιασμός και το αντίδωρο που μου πρόσφερε ο Γέροντας ήταν τέτοιος, που μέχρι το επόμενο μεσημέρι δεν επιθύμησα φαγητό.

Μεγάλα και θαυμαστά ήταν εκείνα που ζούσα δίπλα στον άγιο εκείνο εργάτη του Χριστού μας!

* Ολόκληρο το όνομα είναι γραμμένο στο πιο κάτω βιβλίο.

Από το βιβλίο, "Μαρτυρίες προσκυνητών, Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης, 1924-1994", των εκδόσεων "Αγιοτόκος Καππαδοκία".